

Единъ евнухъ се осмѣлилъ да му забѣлѣжи да не безпокои мирното население, но Мухамедъ освѣтъ че не го послушалъ, но го и изгонилъ¹⁾.

Отъ горното се види, че едно отъ най-любимитѣ мѣста за лова на Мухамеда е било пространството между Ямболъ, Айтосъ и Сливенъ. Очевидно е, че тукъ прѣзъ посочената епоха ще е имало голѣми условия и материялъ за ловъ: буйни гори и богатъ дивечъ. На западъ отъ Сливенъ, между селото Дерменъ-Дере и Ржчица и до днесъ се пази името на мѣстность: Дивичково. Даже гжститѣ, пространни гори между село Драгоданово и Сливенъ, за които пише Молтке дори въ 1829 — днесъ не съществуватъ. Чакалитѣ, лисицитѣ, сърнитѣ, дивитѣ свини и т. н., а отъ друга страна: паунитѣ, дроплитѣ, дивитѣ юрдеци, фазани и дивитѣ пѣтли — сж днесъ ако не окончателно затрити, то свити въ съвсѣмъ загѣтани и тѣсни кжтове или искусствено рзвѣждани въ възобновени малки гори. Днесъ вълци и мечки изъ равнитѣ мѣста сж рѣдкость, потаена вече въ дивитѣ и високи усой на Балкана.

Не по-малко плачевно е било положението на българското население между Бургазъ и Сливенъ прѣзъ врѣме на голѣмия походъ на Мухамеда срѣщу Полша въ 1672 г. (юни). Войскитѣ трѣгнали отъ Одринъ на 5-и юни и минаватъ прѣзъ Чомле-Кьой, Дерменъ-Кьой, К.-Агачъ, Ямболъ, Сарай или Сараймензили, Карнобатъ, Айтосъ, Илиджа (Айтошскитѣ бани), Копаранъ Суджилеръ Кьопрю-Кьой, Видине и т. н., вече села и градове въ сѣвероизточна България.

Пжтътъ отъ Одринъ до К.-Агачъ Мухамедъ взелъ за три дена, защото се бавилъ при всѣко село. На 9-и юни той стигналъ въ Ямболъ и прѣкаралъ тамъ цѣло денонощие. На 11-и — въ Сарай или Сараймензили (до Стралджа), а отъ тамъ — въ Айтосъ и айтошскитѣ бани, дѣто прѣстоялъ сжщо по едно денонощие. Причинитѣ за да мине Мухамедъ отъ Одринъ прѣзъ Ямболъ за похода надъ Месемврия (Дервишъ-Юванъ) и направи тия повидимому излишни криволения, трѣба да се търсятъ главно въ факта на недостжпнитѣ тогава за войска, обози и топове пжтища

¹⁾ Hist. de Mahomet IV, Amsterdam, 1688, p. 18.